

Nyitóbeszéd

(Baráti találkozó 2019. június 15.)

1. Köszöntések

Bár baráti találkozóra hívtuk kedves vendégeinket, számunkra mégis ünnep ez a mai nap. Két okból is ünnep. **Ünnep egyfelől**, mert együtt a „nagy család”: pányokiak és elszármazottak, barátok és ismerősök. **Ünnep más oldalról**, mert van mit ünnepelnünk. Az elmúlt két évben több fejlesztésünk fejeződött be, amiről már különböző úton-módon értesülhettek. Úgy döntött a testületünk, hogy nem tartunk külön-külön átadási ceremóniát az egyes fázisoknál, hanem most egyetlen szalagátvágással teszünk ennek eleget.

Talán emlékeznek még rá, hogy a legutóbbi találkozókon a köszöntésemet egy képpel fejeztem be. Mi lenne, ha a már nem élő apáink, anyáink, nagyszüleink egy csapásra megjelenének és rápillantanának a mai Pányokra. Mondtam, hogy akkor lennék boldog, ha tőlük azt hallanám: fiam, fiaim ez szép munka volt, Pányok él, Pányoknak van jövője.

Ezzel a reménnyel és Pányok szeretetével **köszöntöm** rendezvényünk valamennyi résztvevőjét:

- Köszöntöm az itt lakókat, a messziről is visszatérő elszármazottakat, minden kedves vendégünket
- Nagyrabecsüléssel és tisztelettel köszöntöm Hörcsik Richárdot, országgyűlési képviselőnket
- Tóthné Kotány Beátát a gönci járási Hivatal vezetőjét polgármester társaimat
- Köszöntöm Baranyai Tiborné jegyző Asszonyt, a képviselő testület tagjait

A hatályos adatvédelmi törvény értelmében tájékoztatnom kell Önöket, hogy a rendezvényről fotókat készítünk. Köszöntöm Mezővári Attilánét, aki a honlapunk szerkesztője. A most készülő képeket is a Pányok község honlapján fogják megtalálni.

2. Mit is ünneplünk ma?

A személyes **találkozás öröme mellett** azért is vártuk ide Önöket, hogy **bemutathassuk eredményeinket**, hogy Önök is vigyék hírét: Pányok küzd a fennmaradásért, elért eredményei már a jövőbe is mutatnak.

Tudjuk, hogy a fejlesztéseknek sohasem lehet csak az átadási ünnepség a célja. Ugyanígy szegényes cél lenne valami egyéni siker hajszolása. A közösséget szolgáló ember számára az igazi értelmet, az igazi szándékot a távlatos közösségi cél elérése adja.

Nálunk ezt a nemes szándékot az igazolja, hogy a ciklus elején határozott fejlesztési stratégiát fogalmaztunk meg és fogadtunk el magunk számára. Ennek a stratégiának három fontos pillére volt:

- a **települési környezet** vonzóvá tétele a falukép korszerűsítésével (elhanyagolt porták felszámolása, a patakmeder kiépítése, világítás korszerűsítése)
- az **elnéptelenedési folyamat** megállítása (potenciális letelepülők, visszatérő családtagok felmérése, az üres és lakható ingatlanok áttekintése, a tulajdonosok támogatása az értékesítésben, helyi mezőgazdasági tevékenység elindítása)
- mivel a közeljövőben nem lehet számolni a környékben a munkalehetőségek bővülésével, ezért az egyik kitörési pont a helyi **turisztikai lehetőségek bővítése** a település idegenforgalmi vonzerejének növelése a helyi foglalkoztatás bővítése érdekében (a potenciális szálláshelyek felmérése, a helyi hagyományok megőrzésének intézményesítése, tájház kialakítása).

Tudtuk, hogy ennek megvalósítása nagyon nagy feladat egy ilyen kis település esetében.

Tudtuk, hogy **aki formálni, fejleszteni akar egy települést**, annak nagyon jól ismernie, mi több szeretnie kell azt és egyben, tisztelni is lakóit, tisztelnie kell hagyományait.

Tudtuk, hogy a **lehetőségek kiválasztásához szaktudás**, a közigazgatás, a pályázati rendszerek, a szabályok és nem utolsósorban az együttműködő partnerek ismerete szükséges, a helyi érdekek képviselőjéhez pedig szakmai alázat és tisztelet szükséges.

És végül tudatában voltunk annak is, hogy **értéket teremteni nagy dolog**, az értéket megismertetni, elfogadtatni még nagyobb dolog, de a legnagyobb dolog az értéket megőrizni, megóvni, és ha lehet, akkor gyarapítani. Mostantól kezdve immár ez válik a közösség legfontosabb feladatává.

Nehéz időszakon vagyunk túl, amiben benne van **nagyon sok munka**: egyeztetés, szervezés, pénzügyi adminisztráció stb. És bizony benne van sok **pénz is**. Külön öröm számunkra, hogy három projektet (templom megvilágítása, iskolaépület felújítása, buszmegálló felújítása) sikerült saját forrásainkból finanszírozni. A további projektek (csapadékvízvezető és patakmeder, külterületi út) viszont olyan léptékűek, amelyeket egy kis önkormányzat már nem képes önállóan finanszírozni, erre nyújtanak segítséget a pályázati lehetőségek.

Itt van az a pillanat, amikor Pányok nevében mondok köszönetet a támogatásért, a segítségért, az együttműködésért, a türelemért mindazon szereplőknek, akik ebben a folyamatban részt vettek.

- Köszönöm a **kormányzati segítséget**, képviselő úr folyamatos figyelmét és segítségét
- Köszönöm a **pályázat elkészítésében** és a projektek megvalósításában közreműködő kollégák szakmai teljesítményét
- A megvalósítás legnehezebb részét a **kivitelezők** végezték. Köszönöm magas színvonalú munkájukat. A honlapunkra feltett képek alapján szinte az egész világ láthatta munkájuk eredményét
- köszönöm azok munkáját, akik **személyesen nekem segítettek** és támogattak. Külön kiemelem jegyző asszony segítségét. Ő munkaköri kötelességét messze meghaladó szerepet vállalt az elmúlt két évben. A hasonló projektek megvalósításánál felhalmozott gazdag tapasztalata pótolhatatlan volt számunkra mind a koordinációs feladatoknál, mind a pénzügyi adminisztráció terén.

Meg kell mondanom ugyanakkor azt is, hogy ebben az esetben is találkoztunk **kétkedőkkel, károgoókkal, sunyi gyanakvókkal** és persze irigyekkel is. Egy vezető természetesen nem tehet úgy, hogy nem figyel ezekre, de nem is szabad kritika nélkül mennie a pillanatnyi vélemények után. Szép gyűjteményt jegyeztem föl ezekből a megnyilvánulásokból. Egy gyöngyszemet azért tanulságként idézek: "Ki volt az a hülye, aki hagyta így elcsicsásítani a falut?" Innen üzenem, hogy én voltam, de mást nem üzenek, bár lenne mit.

Más a helyzet az **irigyekkel**. Ha ezzel találkozom, akkor arra gondolok, hogy lehet, hogy valamit mégiscsak jól csinállok, hiszen irigyelnek érte. És ez bátorítást ad, hogy igenis érdemes csinálni. Az irigyeimnek sem üzenek semmit, irigykedjenek csak tovább.

Az utóbbiakat csak kis pányoki színesnek szántam. Szeretnék azonban visszatérni az ünnepi gondolatokhoz. Még egy köszönetet szeretnék ugyanis közénk hozni. Hálás vagyok több barátomnak, akik különböző módon kifejezett támogatásokkal hozzájárultak a mai ünnepségünk méltó megrendezéséhez.

3. Hogyan gondolkodom a jövőről?

Két dolog fontos számomra, amikor a jövőről gondolkodom. **Az egyik az**, hogy aki a közösség érdekében vállal el egy feladatot, akkor számára nem lehet a személyes siker az elsődleges szempont, hanem mindent megelőz a távlatos közösségi cél.

A másik kiindulási pont az elért eredmény ismerete. Ha egy mondatba kellene sűríteni a fejlesztési eredményeinket, akkor büszkén és örömmel azt jelenthetjük ki, hogy **értéket teremtettünk mind a jelen, de főképpen a jövő számára.**

Miben is mutatkozik ez meg? Több szempont közül hármát szeretnék kiemelni:

- értéket teremtettünk **a helyben lakók számára** a szép környezet létrehozásával. A megújult patakmeder, a felújított épületek mind azt üzenik, hogy jó Pányokon élni. és még nem is említettem a *virágos környezetet*, aminek kialakítása már kétszer emelt minket az országos elismertség szintjére. A Virágos Magyarországért mozgalom két díjára gondolok.
- az megújult infrastruktúra és környezet bizonyára az eddiginél is **vonzóbbá teszi a települést** a turisták, az idelátogatók és talán a hazatelepülők vagy ingatlant vásárlók számára.
- Talán sokan nem is gondolnak rá, hogy az érték mindig értéket vonz. Így például **felértékelődnek az ingatlanok** és a jövőben többet ér majd a házunk, a portánk. És még nem is szóltam arról a felértékelődésről, amelyet a rövidesen elkészülő és tőlünk néhány percre futó autópálya közelsége jelenthet majd.

A jövőnkéről gondolkodva őszintén szólnom kell arról a tendenciáról is, ami meg fogja változtatni az eddig kialakult **kistelepülések szerepét**. Ismeretes, hogy a magyar falu máig élő szerkezete az 1960-as 70-es években alakult ki, amely a kis- és nagyüzemek, valamint a háztáji gazdaságok kombinált együttműködésére alapozódott. Tudomásul kell venni azonban, hogy ennek vége van és nem is fog visszatérni.

A korábbi mezőgazdaság - amely eltartója volt a falvaknak - megváltozott. Ma már új településszerkezet van kialakulóban, **új falufejlesztési stratégia kell**, amelyben meg kell majd találnunk falvaink új funkcióját. Ellenkező esetben ugyanis megállíthatatlan lesz a falvak és egyes régiók elnéptelenedése.

Tudomásul kell venni azt is: lehet, hogy a jövőben több lesz az idetelepült, vagy visszatelepült lakó, mint a mély gyökerekkel rendelkező régi pányokiak. A világ változik. De Pányok itt marad.

Meggyőződésem, hogy a mi fejlesztéseink már ebbe a stratégiai vonulatba illeszkednek. Ha én ezt jól látom, akkor számomra ebből **az egyik legfontosabb következtetés** az, hogy akkor teszünk jót a jövő érdekében, ha **vigyázunk a létrehozott értékeinkre**. A megteremtett vagyon is könnyen elporlad, ha nem teszünk meg minden nap egy lépést annak megőrzése érdekében. A jövőt kockáztatjuk, ha feléljük, és nem gyarapítjuk a vagyonunkat. Néha elég egy elültetett virág, a környezet tisztán tartása, felfrissítése, és máris hozzáadtunk valamit a meglévőhöz.

Legyen ez mostantól kezdve mindannyiunk legnagyobb feladata. Feladata és talán kötelessége is az itt lakó őslakosoknak, de ugyanígy feladata az ide települt új lakótársainknak, az itt megforduló látogatóknak, táborozóknak, mindenkinek.

Ha így gondolkodunk a kis falunkról, akkor hittel és meggyőződéssel mondhatjuk, hogy **Pányok él, Pányoknak van jövője.**

Legyen a mottónk a jövőre: Pányok mindig szeretettel ölel magához!